

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 767

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 5 septembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 41 din 30 ianuarie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6—8, și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și ale legii în ansamblul său	2–10
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
77.	— Ordonanță de urgență pentru completarea art. 67 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.....	11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
34.	— Ordin al președintelui Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră privind aprobarea tarifului perceput de Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră	12–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 41**

din 30 ianuarie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6—8, și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și ale legii în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea BRD — Groupe Société Générale — S.A. din București în Dosarul nr. 12.606/281/2016 al Judecătoria Ploiești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.502D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 2.596D/2016, nr. 181D/2017, nr. 206D/2017 și nr. 475D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank NV din Amsterdam, Olanda și Societatea Credit Europe Ipoteclar IFN din București în Dosarul nr. 14.518/302/2016 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă, de Societatea Credit Europe Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 28.901/245/2016 al Judecătoria Iași — Secția civilă, de Societatea Credit Europe Bank NV din Amsterdam, Olanda prin mandatar Societatea Colectare Recuperare Creanțe — S.R.L. din București în Dosarul nr. 10.124/1.748/2016 al Judecătoria Cornetu și de Societatea Credit Europe Bank (România) — S.A. din București în Dosarul nr. 16.658/197/2016 al Judecătoria Brașov — Secția civilă.

4. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.596D/2016, nr. 181D/2017, nr. 206D/2017 și nr. 475D/2017 la Dosarul nr. 2.502D/2016.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de conexare a dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.596D/2016, nr. 181D/2017, nr. 206D/2017 și nr. 475D/2017 la Dosarul nr. 2.502D/2016, care este primul înregistrat.

6. În continuare, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca parțial inadmisibilă și ca, parțial neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În sensul celor menționate, reprezentantul Ministerului Public invocă jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 5 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 12.606/281/2016, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite**, excepție ridicată de Societatea BRD — Groupe Société Générale — S.A. din București [2.502D/2016].

8. Prin Încheierea din 13 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 14.518/302/2016, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și art. 11 din Legea nr. 77/2016**, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank NV din Amsterdam, Olanda și Societatea Credit Europe Ipoteclar IFN din București [2.596D/2016].

9. Prin Încheierea din 4 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 28.901/245/2016, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și art. 11 din Legea nr. 77/2016**, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank România — S.A. din București [181D/2017].

10. Prin Încheierea din 5 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 10.124/1.748/2016, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 3, art. 4, art. 7, art. 8 și art. 11 din Legea nr. 77/2016**, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank NV din Amsterdam, Olanda prin mandatar Societatea de Colectare și Recuperare Creanțe — S.R.L. din București [206D/2017].

11. Prin Încheierea din 28 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 16.658/197/2016, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 77/2016**, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank (România) — S.A. din București [475D/2017].

12. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarele arată, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât Legea nr. 77/2016 a fost adoptată ca o lege ordinară. Or, în condițiile în care se instituie un regim derogatoriu de la regimul general al proprietății [care este reglementat, potrivit art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, prin lege organică], această derogare trebuie operată tot printr-o lege organică. În acest context se menționează și dispozițiile art. 53 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit cărora evenimentele legislative pot fi dispuse prin acte normative ulterioare de același nivel sau de nivel superior, având ca obiect exclusiv evenimentul respectiv, dar și prin alte acte normative ulterioare care, în principal, reglementează o anumită problemă, iar ca măsură conexă dispun asemenea evenimente pentru a asigura corelarea celor două acte normative interferente.

13. Autoarele excepției mai arată, în esență, că se încalcă principiile previzibilității și accesibilității legii, precum și cel al securității raporturilor juridice, întrucât i se impune creditorului ipotecar să accepte bunul în orice condiții, cu efect liberatoriu, sub sancțiunea pronunțării împotriva sa a unei hotărâri judecătorești care să confirme transferul dreptului de proprietate în patrimoniul său. Legea reglementează prin dispozițiile, scopul și efectele sale un mecanism de intervenție forțată, exterioară, care modifică raporturi contractuale preexistente prin schimbarea obiectului obligației și a regimului juridic al contractului. Concret, împotriva ordinii de drept și a securității juridice, legea reglementează dreptul debitorilor de a rambursa creditul anticipat și de a nova obiectul obligației, în lipsa verificărilor prealabile cu privire la existența interesului legitim justificator și în lipsa unei compensații juste și echitabile pentru creditori. Astfel, se poate observa că legea instituie o discriminare între creditori, pe de o parte, și debitori, pe de altă parte.

14. Se mai arată că, în situația unui concurs de urmărire cu alți creditori (ipotecari sau chirografari), în cazul în care debitorul mai are bunuri libere de sarcini, legea creează o situație preferențială pentru ceilalți creditori, discriminând creditorii diligenți care și-au constituit o garanție. În urma ștergerii datoriei ipotecare, doar ceilalți creditori (care nu au calitatea de instituție de credit, instituție financiară nebanară sau cesionar al acestora ce beneficiază de ipotecă) vor rămâne cu un drept de urmărire asupra celorlalte bunuri din patrimoniul debitorului.

15. Cu privire la încălcarea principiului neretroactivității legii arată că, întrucât modalitatea de rambursare, prin plata ratelor creditului, este un element asupra căruia părțile contractului cad de acord, obligatoriu și definitiv, la momentul încheierii acestuia, aceasta reprezintă o situație juridică consumată la momentul încheierii contractului. Autoarele arată că dispozițiile Legii nr. 77/2016 sunt neconstituționale, întrucât acestea sunt aplicabile contractelor de credit încheiate anterior intrării în vigoare a legii, precum și executărilor silită demarate anterior acestui moment, indiferent de stadiul lor. Din acest motiv, o intervenție ulterioară a legiuitorului, în sensul obligării creditorului de a accepta darea în plată a imobilului ce face obiectul garanției, înșală așteptarea legitimă a creditorului de la momentul încheierii contractului și este, ca atare, retroactivă. Din perspectiva dreptului fundamental de proprietate se susține că acesta este în mod evident limitat, întrucât statul intervine în acordul de voință deja exprimat cu privire la stingerea împrumutului.

16. Prin dispozițiile criticate este afectat dreptul de proprietate al creditorului asupra sumelor de bani acordate cu titlu de împrumut, sume care nu se vor mai restitui în integralitate ca urmare a aplicării Legii nr. 77/2016. Or, autoarele excepției de neconstituționalitate arată că dețin un drept de proprietate asupra întregii sume acordate cu titlu de împrumut, iar dispozițiile legale prin care se prevede recuperarea creanței numai în limita valorii imobilului adus garanție și supus transferului forțat de proprietate afectează dreptul lor de proprietate. Autoarele excepției mai arată că scopul urmărit de legiuitor — degrevarea de datorii a unei categorii limitate de debitori din contractele de credit bancar — nu constă în satisfacerea unui interes general. Se mai susține că legea criticată nu respectă condiția referitoare la necesitatea restrângerii exercițiului dreptului de proprietate, întrucât legiuitorul avea la dispoziție instituția juridică a impredictibilității, mai puțin restrictivă în ceea ce privește exercitarea dreptului de proprietate privată. Se afirmă că legea criticată reprezintă un exces de reglementare, aceasta contribuind la mărirea inflației legislative și contestarea măsurilor în justiție.

17. Cu referire la încălcarea principiului proporționalității, autoarele susțin că nu există o justificare rațională pentru

stabilirea unui tratament juridic identic pentru situații diferite, cu efectul instituirii unei poveri excesive asupra creditorului. Tratamentul juridic al debitorilor care se pot prevala de dispozițiile legii criticate este identic atâta vreme cât aceasta nu stabilește criterii de diferențiere a debitorilor care se află în imposibilitate de plată, de cei care nu se află în această situație. Consecința unei asemenea omisiuni este că banca este obligată să suporte, în mod nejustificat, atingerile aduse dreptului său de proprietate generate de liberarea de datorie, inclusiv a debitorilor care nu se află în imposibilitate efectivă de plată. Deși accesul liber la o activitate economică și la libera inițiativă este garantat prin Constituție, dispozițiile legale criticate limitează această garanție sub două aspecte. Operațiunile de creditare, care reprezintă unele dintre activitățile principale ale autorilor excepției, sunt limitate sub aspectul operațiunilor de recuperare a sumelor acordate, în baza cărora au fost întocmite planurile de profitabilitate, cu atât mai mult cu cât legea afectează contractele și executările anterioare intrării sale în vigoare.

18. În fine, se mai arată că, potrivit domeniului de reglementare a legii, aceasta se aplică și în cazul contractelor de credit de consum referitoare la bunuri imobile rezidențiale care intră în sfera de reglementare a Directivei 2014/17/UE. Potrivit art. 23 din Directiva 2014/17/UE, statele membre pot să reglementeze un cadru legal care să asigure cel puțin dreptul consumatorului de a converti contractul de credit într-o monedă alternativă, în condiții specificate sau să fie în vigoare alte aranjamente pentru a limita riscul ratei de schimb valutar. Cu toate acestea, în art. 23 alin. (5) din Directiva 2014/17/UE se prevede în mod clar că astfel de reglementări nu pot fi aplicate cu efect retroactiv. În același sens dispune și art. 43 din Directivă, dispozițiile sale fiind clare în sensul stabilirii aplicării lor doar pentru viitor și doar contractelor de credit încheiate după data de 21 martie 2016. Din această perspectivă este evidentă contradicția dintre reglementarea europeană și cea națională.

19. În concluzie, autoarele excepției de neconstituționalitate solicită Curții Constituționale să constate că dispozițiile criticate ale Legii nr. 77/2016 sunt contrare Constituției.

20. **Judecătoria Brașov** apreciază în Dosarul nr. 475D/2017 că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

21. **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă** apreciază în Dosarul nr. 2.596D/2016 că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

22. **Judecătoria Cornetu** apreciază în Dosarul nr. 206D/2017 că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

23. **Judecătoria Iași — Secția civilă** apreciază în Dosarul nr. 181D/2017 că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

24. **Judecătoria Ploiești**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate în Dosarul nr. 2.502D/2016.

25. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

26. **Guvernul** a formulat punctul său de vedere, în dosarele Curții Constituționale nr. 181D/2017 și nr. 206D/2017, în sensul respingerii criticilor de neconstituționalitate, ca neîntemeiate, respectiv inadmisibile, în acord cu jurisprudența instanței constituționale, și anume Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

27. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

28. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

29. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6—8 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. În Dosarul nr. 206D/2017, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 1 alin. (3) și nu cele ale art. 1 din Legea nr. 77/2016. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (3): „Dispozițiile prezentei legi se aplică și în cazul în care creanța creditorului izvorând dintr-un contract de credit este garantată cu fideiusiunea și/sau solidaritatea unuia sau mai multor codebitori sau coplătitori.”;

— Art. 3: „Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord.”;

— Art. 4: „(1) Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții:

a) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială;

b) quantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit;

c) creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință;

d) consumatorul să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi.

(2) În situația în care executarea obligațiilor asumate prin contractul de credit a fost garantată cu două sau mai multe bunuri, în vederea aplicării procedurii prevăzute de prezenta lege debitorul va oferi în plată toate bunurile ipotecate în favoarea creditorului.”;

— Art. 6: „(1) De la data primirii notificării prevăzute la art. 5 se suspendă dreptul creditorului de a se îndrepta împotriva codebitorilor, precum și împotriva garanțiilor personali sau ipotecari.

(2) În situația admiterii definitive a contestației prevăzute la art. 7, creditorul poate demara sau, după caz, relua orice procedură judiciară sau extrajudiciară atât împotriva debitorului, cât și împotriva altor garanții personali sau ipotecari.

(3) Demersurile prevăzute la art. 5 și art. 7—9 pot fi întreprinse și de codebitori, precum și de garanții personali sau ipotecari ai consumatorului principal, cu acordul acestuia sau al succesorilor săi.

(4) Acțiunea în regres împotriva debitorului principal va putea fi formulată numai după stingerea integrală a datoriei izvorând din contractul de credit, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi.”;

— Art. 7: „(1) În termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispozițiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege.

(2) Cererea se judecă în procedură de urgență, cu citarea părților, de judecătoria în circumscripția căreia domiciliază consumatorul.

(3) Apelul împotriva hotărârii pronunțate în conformitate cu dispozițiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare și se judecă cu celeritate.

(4) Până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.

(5) În situația în care se admite contestația formulată de creditor, părțile vor fi puse în situația anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de prezenta lege.

(6) În termen de 10 zile de la data respingerii definitive a contestației, creditorul are obligația să se prezinte, în conformitate cu notificarea prealabilă a debitorului, la notarul public indicat în cuprinsul acesteia. Dispozițiile art. 5 alin. (4) sunt aplicabile atât în vederea transmiterii informațiilor și a înscrișurilor, cât și în vederea stabilirii datei exacte a semnării actului de dare în plată.”;

— Art. 8: „(1) În situația în care creditorul nu se conformează dispozițiilor prevăzute de prezenta lege, debitorul poate cere instanței să pronunțe o hotărâre prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor.

(2) Cererea se judecă cu celeritate, cu citarea părților, de către judecătoria în circumscripția căreia domiciliază debitorul.

(3) Până la soluționarea definitivă a cererii prevăzute la alin. (1) se menține suspendarea oricărei plăți către creditor, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.

(4) Acțiunea prevăzută de prezentul articol este scutită de plata taxei judiciare de timbru.

(5) Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului.”;

— Art. 11: „În vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, precum și din devalorizarea bunurilor imobile, prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată.”

30. În opinia autoarelor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) în componentele sale referitoare la calitatea legii și principiul securității raporturilor juridice, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 care consacră principiul egalității în drepturi, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 alin. (2) care consacră dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 referitor la condițiile pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale, art. 73 alin. (1) și (3) lit. m) referitor la reglementarea prin lege organică a regimului juridic general al proprietății, art. 135 referitor la economie, art. 136 alin. (5) privind proprietatea privată și în art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

31. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra prevederilor legale criticate. Astfel, atât Legea nr. 77/2016, în ansamblul său, cât și prevederile art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 5 alin. (2), art. 6—8, art. 10 și ale art. 11 din acest act normativ au făcut obiect al

controlului de constituționalitate, sens în care Curtea Constituțională s-a pronunțat, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la majoritatea dispozițiilor constituționale invocate în cauza de față, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017.

32. În prezenta cauză, Curtea constată că, în ceea ce privește o parte dintre dispozițiile legale criticate, sunt încălcate condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, a căror existență rezultă din dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]*”, precum și din cele ale art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

33. În jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a reținut, ca element comun situației de fapt din cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea în dosarele respective, excepții soluționate prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, că toate contractele de credit au fost încheiate înaintea intrării în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011. În plus, Curtea a reținut că autoarele excepției au invocat neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 77/2016, fără să se raporteze în mod distinct la cele două ipoteze ale acestuia, respectiv cea care vizează aplicabilitatea noului Cod civil [„*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”] și cea care vizează aplicabilitatea vechiului Cod civil. În aceste condiții, Curtea a respins, ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi, precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016.

34. Astfel, Curtea reține, referitor la situația de fapt din cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat-o, că încheierea contractelor de credit între autoarea Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca și consumatori a fost realizată înaintea intrării în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011. Curtea reține, în plus, că Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca a invocat neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 77/2016, fără să se raporteze în mod distinct la cele două ipoteze ale acestuia, respectiv cea care vizează inaplicabilitatea noului Cod civil [„*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”] și cea care vizează aplicabilitatea vechiului Cod civil. În aceste condiții, instanța de contencios constituțional va respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016.

35. Faptul că acele contracte de credit ce fac obiectul cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea în prezentele dosare au fost încheiate înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil, este relevant și în examinarea admisibilității excepției având ca obiect neconstituționalitatea tezei a doua a art. 11 din Legea nr. 77/2016. Curtea reține că, potrivit primei teze a acestuia, dispozițiile Legii nr. 77/2016 se aplică și contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, iar, potrivit celei de-a doua teze a art. 11, Legea nr. 77/2016 se aplică acelor contracte de credit încheiate după data intrării sale în vigoare. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, întrucât acestea vizează contracte încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016 și, implicit, a noului Cod civil.

36. Prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, la paragraful 120, Curtea a constatat că „prevederile art. 11 teza întâi raportate la cele ale art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale numai în măsura în care instanța judecătorească, în condițiile manifestării opoziției creditorului, poate și trebuie să facă aplicarea teoriei impreviziunii la contractele în derulare. Astfel, din punct de vedere procedural, instanța judecătorească, în condițiile formulării contestației de către creditor sau a acțiunii în constatare de către debitor, va verifica îndeplinirea condiției notificării creditorului conform celor prevăzute de Legea nr. 77/2016, îndeplinirea criteriilor prevăzute de art. 4 din lege, aplicând în mod obligatoriu teoria impreviziunii în cadrul art. 7 din lege, respectiv art. 8 ori în cadrul art. 9 din aceeași lege”. Curtea a precizat, astfel, la paragraful 121, că „instanța judecătorească care, în condițiile legii, este independentă în aprecierea sa, va putea face aplicarea impreviziunii până la limita superioară impusă de Legea nr. 77/2016 (predarea imobilului și ștergerea datorilor principale și accesorii)”. Astfel, Curtea a constatat că prevederile din art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii.

37. Totodată, la paragraful 122, Curtea a examinat constituționalitatea sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 și a reținut că obiectul contractelor de credit îl reprezintă sume de bani, și nu bunuri imobile. În condițiile în care art. 11 teza întâi prevede ca un criteriu de sine stătător criteriul devalorizării bunurilor imobile ce fac obiectul garanției aduse de debitor, se ajunge la o încălcare a dreptului de proprietate privată asupra sumelor de bani ale împrumutătorului (instituției de credit), drept prevăzut de art. 44 din Constituție. Curtea a statuat că un astfel de criteriu, care a fost prevăzut alternativ cu cel al riscurilor ce izvorăsc din contractul de credit și, deci, folosit de sine stătător este incompatibil cu aplicarea impreviziunii de către instanța judecătorească, astfel cum a fost configurată sub regimul Codului civil din 1864. Faptul că garanția adusă se devalorizează nu are legătură cu executarea contractului de credit. Acest criteriu ar putea, în schimb, să fie folosit în coroborare cu principiul echității ca parte a teoriei impreviziunii, astfel cum a fost configurată sub regimul Codului civil din 1864. Astfel, instanța judecătorească urmează să evalueze dezechilibrul prestațiilor rezultate din contractul de credit și prin recurgerea la acest criteriu atunci când contractul de credit a fost convenit în vederea achiziționării unui imobil. Prin urmare, Curtea a constatat că sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite este neconstituțională.

38. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. Prin urmare, ținând cont de faptul că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, mai sus menționată, a fost publicată ulterior sesizării instanței constituționale în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și cea a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1), (2), (3), (5) și (6) și art. 8 alin. (1), (2), (3) și (4) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite a devenit inadmisibilă.

39. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, în temeiul deciziei de admitere mai sus menționate (Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016), prezenta decizie poate constitui motiv de revizuire, în condițiile art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă.

40. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă, care se referă la lege în ansamblul său, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, că Legea nr. 77/2016 reglementează situații specifice care nu se referă la regimul general al proprietății, în sensul că vizează doar o modalitate de executare a unor obligații derivate din contractul de credit în ipoteza intervenirii impreviziunii. Chiar dacă aplicarea Legii nr. 77/2016 are drept efect un transfer de proprietate, acest lucru nu semnifică faptul că legea în sine reglementează regimul general al proprietății, sintagmă ce vizează cadrul general al proprietății în România, și nu orice transfer al dreptului de proprietate ca urmare a aplicării unor instituții de drept civil. În concordanță cu jurisprudența sa (Decizia nr. 5 din 14 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992), Curtea constată că regimul juridic general al proprietății, publică sau privată, vizează, ca esență, cele trei elemente ale dreptului de proprietate: posesia, folosința, dispoziția, fiind preponderent un regim de drept privat. Regimul proprietății și al dreptului de proprietate, la nivel general, reprezintă o realitate juridică care guvernează raporturile juridice de o valoare socială semnificativă ce reclamă reglementarea printr-o lege organică, pe când regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate reprezintă o altă realitate juridică, de o importanță mai mică, putând fi stabilită prin legi ordinare sau, după caz, prin ordonanțe. De altfel, legiuitorul a mai adoptat reglementări care au un impact asupra dreptului de proprietate prin intermediul unor legi ordinare, cum ar fi Codul de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015), care, în art. 348 reglementează confiscările dispuse potrivit legii. Prin urmare, Curtea a constatat că această critică de neconstituționalitate extrinsecă este neîntemeiată (a se vedea Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragrafele 107 și 108).

41. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi prin raportare la celelalte dispoziții legale criticate, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a constatat că nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 135 privind economia.

42. Astfel, cu privire la critica autoarelor excepției de neconstituționalitate privind nerespectarea principiului neretroactivității legii civile, Curtea, în considerentele Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, în paragraful 94 și următoarele, a statuat că regula *pacta sunt servanda* presupune luarea în considerare a unor elemente precum buna-credință și echitatea atunci când are loc o schimbare fundamentală a condițiilor de executare a contractului. Curtea a reținut că prevederile puse în principal în discuție prin prisma încălcării art. 15 alin. (2) din Constituție sunt cele ale art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016, iar din analiza acestor prevederi legale rezultă faptul că ele se aplică și contractelor aflate în curs de derulare. Expresia „în derulare” a fost folosită de legiuitor pentru a acoperi și cazul

prevăzut de art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, respectiv faza executării silite începute înainte de intrarea în vigoare a legii.

43. Cu referire la această critică, Curtea a reținut că majoritatea contractelor de împrumut vizate de legea criticată au fost încheiate în perioada 2007—2009, acestor contracte fiindu-le aplicabil cadrul legal de la acea dată. Curtea a statuat că, indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei impreviziunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei impreviziunii la nivelul contractului de credit, Curtea a subliniat că prevederile acesteia nu retroactivează.

44. Cu privire la critica raportată la art. 16 din Constituție referitor la principiul egalității, Curtea a reiterat jurisprudența sa constantă, potrivit căreia noțiunea fundamentală de egalitate în fața legii nu presupune că stabilirea unui tratament juridic diferențiat unor situații distincte este discriminatorie. Dimpotrivă, în acest fel se asigură deplina respectare a acestui principiu constituțional fundamental. Astfel, în Decizia nr. 192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 21 iunie 2005, Curtea a precizat că „egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și, deci, instituirea aceluiași regim juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat”. Cu referire la criticile autoarelor excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că deosebirile obiective dintre categoria profesioniștilor și cea a consumatorilor sunt suficiente de relevante și semnificative încât să justifice opțiunea legiuitorului de a le aplica un regim juridic distinct.

45. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 44 din Constituție, la paragraful nr. 128 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție; însă, limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate. Statul protejează dreptul de proprietate în condițiile exercitării sale cu bună-credință (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 245 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 20 iulie 2016, paragrafele 59—60). Dreptul de proprietate al instituțiilor de credit nu cunoaște nicio limitare în condițiile impreviziunii, adaptarea/încetarea contractelor neînsemnând nici măcar limitarea dreptului de proprietate.

46. Cu referire la criticile prevederilor Legii nr. 77/2016 formulate din perspectiva art. 45 și art. 135 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 568 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 28 noiembrie 2017, paragraful 104, față de ceea ce reiese din motivarea Deciziei Curții nr. 623 din 25 octombrie 2016, că însuși textul art. 45 din Constituție dispune că accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Or, dispozițiile criticate din Legea nr. 77/2016 se încadrează în această categorie — în condițiile legii —, legiuitorul constituind însuși acordându-i legiuitorului ordinar prerogativa de a stabili condițiile exercitării accesului liber al persoanei la o activitate economică, precum și pe cele ale liberei inițiative. De altfel, Curtea Constituțională a stabilit în Decizia nr. 282 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 16 iulie 2014, paragraful 16, că „principiul libertății

economice nu este un drept absolut al persoanei, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor”.

47. Cu privire la invocarea art. 148 din Constituție, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că, în cauzele deduse judecătii, prevederile Directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 60 din 28 februarie 2014, nu au legătură cu ipoteza normativă a legii criticate, ele referindu-se la conversia creditelor în valută. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile constituționale cuprinse în art. 148 nu au incidență în cauză.

48. Totodată, în ceea ce privește prevederile art. 7 alin. (4) și art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, în dinamica jurisprudențială în materie, prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, paragraful 28, Curtea a statuat că „prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, decizie interpretativă, Curtea nu a constatat neconstituționalitatea pură și simplă a prevederilor art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 și a art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, ci a stabilit, în calitatea sa de garant al supremației Constituției (art. 142 din Legea fundamentală), condițiile în care dispozițiile legale antereferte se subsumează exigențelor Constituției. Or, în cazul deciziilor interpretative, în măsura în care aspectele de neconstituționalitate deduse din motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate nu vizează înțelesul normei juridice care a fost exclus din sfera cadrului constituțional, Curtea reține că, în analiza acestora, nu este incident art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea Decizia nr. 1.470 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Decizia nr. 146 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, sau Decizia nr. 843 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 16 februarie 2016, paragraful 25). Atunci când critica de neconstituționalitate a unei norme juridice privește un înțeles sau înțelesuri ale acesteia care se bucură, în continuare, de prezumția de constituționalitate și care nu au fost excluse din cadrul constituțional prin decizia interpretativă, este evident că instanța constituțională este competentă să analizeze fondul excepției de neconstituționalitate” (a se vedea și Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, paragraful 48).

49. De asemenea, prin Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, paragrafele 50—60, Curtea a reținut că, reglementând procedura dării în plată, ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul, prin art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Este o măsură conexă firească deciziei debitorului de a transmite creditorului dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar. Suspendarea plăților aferente contractului de credit intervine ca un accesoriu al deciziei unilaterale a acestuia prin care apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate inerente procedurii dării în plată, însă, pe perioada suspendării plăților, celelalte obligații ale debitorului rezultate din acesta se execută în continuare.

50. În acest context, Curtea a reținut că suspendarea antemenționată se aplică atât în situația în care creditorul

obligației de plată nu formulează contestație împotriva notificării transmise, cât și în situația în care acesta din urmă formulează o asemenea contestație. Astfel, în lipsa formulării contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din lege, notificarea transmisă creditorului rămâne definitivă, în sensul că ambele părți acceptă faptul că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate, în condițiile intervenirii impreviziunii, părțile având posibilitatea de a negocia pentru a ajunge la un alt acord în termenul prevăzut de art. 5 alin. (3) din lege. Numai după expirarea termenului menționat se poate încheia actul de dare în plată. Pe toată perioada de timp care acoperă termenul de contestare, precum și termenul de negociere, executarea plăților derivate din contractul de credit este suspendată. În acest fel, legiuitorul a pus la îndemâna debitorului un instrument juridic, prin intermediul căruia echilibrează poziția economică net inferioară a consumatorului în raport cu profesionistul în condițiile intervenirii impreviziunii. Ar fi fost, de altfel, nefiresc ca, pe această perioadă, contractul să fi continuat să se execute ca atare, mai ales că este una preprocesuală, de negociere între părți, în care sunt cercetate posibilitățile de continuare a executării contractului de credit, prin adaptarea acestuia la noile condiții socioeconomice. În schimb, în ipoteza în care creditorul formulează contestație, notificarea este afectată de o condiție rezolutorie, aceea a admiterii contestației de către instanța judecătorească competentă. Însă, indiferent dacă această condiție se împlinesc, pe toată perioada în care curge termenul de formulare a contestației și a judecătii, până la soluționarea definitivă a contestației, notificarea are drept efect și suspendarea plăților rezultate din contractul de credit, ca o măsură provizorie și conexă acesteia.

51. De asemenea, Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată, menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată.

52. Curtea, având în vedere conținutul normativ al art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a constatat că acestea reglementează o intervenție etatică cu privire la executarea contractelor de credit aflate în curs. De principiu, niciun text constituțional nu împiedică legiuitorul să intervină în executarea acestor contracte în vederea reechilibrării lor, cu respectarea condițiilor impuse prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 referitoare la buna-credință și echitatea ce trebuie să guverneze această materie. Însă, intensitatea acestei intervenții, privită din perspectiva exigențelor Constituției, trebuie evaluată prin prisma testului de proporționalitate dezvoltat de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în condițiile în care drepturile relative, distinct de aplicarea art. 53 din Constituție, cunosc limitări implicite admise rezultate atât din evoluția și confruntarea acestora în timp, cât și din perspectiva titularilor lor [(în acest sens, cu privire la testul de proporționalitate, a se vedea Decizia nr. 75 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 21 aprilie 2015, Decizia nr. 270 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 28 iulie 2014, sau Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013); (cu privire la caracterul evolutiv al conceptelor constituționale, a se vedea Decizia nr. 498 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 28 iunie 2012, și Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 28 aprilie 2015)].

53. În acest context, prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 38—42, instanța de contencios constituțional a analizat dacă măsura criticată este adecvată, necesară și dacă respectă un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele individuale. Astfel s-a reținut că, în mod abstract, suspendarea executării plăților este o măsură capabilă să îndeplinească scopul legitim urmărit, neexistând nicio abatere între substanța acesteia și finalitatea pe care o are în vedere. Mai mult, măsura reglementată și finalitatea avută în vedere se află într-un evident raport de consecvență logică, drept care se impune concluzia irefragabilă a caracterului său adecvat. De asemenea, Curtea a constatat că măsura legală criticată este necesară, legiuitorul având deplina competență constituțională, în temeiul art. 15 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, de a proteja într-un mod efectiv interesele patrimoniale ale cetățenilor săi, atunci când în paradigma executării contractului — de credit în cazul de față — intervine un aspect care ține de impreviziune. Din întreg arsenalul de măsuri pe care legiuitorul le avea la îndemână a apelat la suspendarea temporară a plăților rezultate din contractul de credit, măsură ce trebuie calificată ca având un grad de intruziune moderat asupra dreptului de proprietate al creditorului, aspect dedus atât prin natura sa juridică de măsură vremelnică/provizorie, cât și din posibilitatea creditorului de a-și vedea executată creanța întru totul, în măsura în care instanța judecătorească admite contestația formulată. Desigur, astfel cum s-a precizat, această opțiune a legiuitorului nu este cea mai puțin intruzivă, ipoteză în care legiuitorul ar fi trebuit să lase instanței judecătorești competența de a decide ea însăși, eventual, prin procedura ordonanței președințiale sau suspendarea executării silite, după caz, dacă se impune măsura suspendării în mod temporar a plății sumelor de bani aferente contractului de credit. Totuși, Curtea a constatat că această orientare legislativă a ținut seama de realitățile socioeconomice existente, aspect cu privire la care legiuitorul are o largă marjă de apreciere, precum și de particularitățile și specificul circumstanțelor referitoare la iminența începerii sau continuării procedurii de executare silită cu efecte iremediabile asupra consumatorului, respectiv la relația profesionist—consumator în care acesta din urmă se află într-o situație de inferioritate economică. De aceea, în cazul în care între părți există o neînțelegere apărută cu privire la existența impreviziunii în contracte, legiuitorul, în mod corect, a apreciat ca fiind necesară o suspendare de drept a executării unui asemenea contract, până la pronunțarea hotărârii judecătorești definitive în cauză, care tranșează problema litigioasă dintre părți.

54. În continuare, Curtea a reținut că măsura criticată configurează un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele particulare, în sensul că pune în balanță, pe de o parte, protecția imediată și nemijlocită a consumatorilor, așadar, a unei largi sfere de persoane care, deși situate într-un raport de egalitate juridică, formală cu profesioniștii, totuși, sub aspectul puterii lor economice, apreciate în mod individual, se află într-o evidentă relație de inferioritate, și, pe de altă parte, interesul profesioniștilor de a-și vedea executate sumele de bani rezultate din contractele de credit. Intervenind în acest domeniu sensibil, legiuitorul, în marja sa de apreciere, derivată din prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, a reglementat această măsură într-un domeniu limitat (contract de credit) și în condiții restrictive (condiții de admisibilitate în marja impreviziunii), protejând, cu efect imediat și provizoriu, persoanele expuse acestui risc major intervenit în executarea contractului, risc calificat de Curtea Constituțională ca fiind unul supraadăugat. Ar fi fost contrastant cu însăși noțiunea de impreviziune ca, pe perioada în care notificarea de dare în plată este depusă, debitorul de bună-credință al obligației să fie ținut să plătească, în continuare, sume nominale de bani care, sub

aspectul cuantumului lor, aduc în discuție impreviziunea, întrucât Curtea, în analiza sa, pleacă de la premisa axiomatică a art. 57 din Constituție. În aceste condiții nu este de admis ca o realitate juridică, formală, rezultată din contractul de credit să prevaleze asupra regulilor de echitate și bună-credință care guvernează materia contractelor civile.

55. De asemenea, Curtea a reținut că, în condițiile în care instanța judecătorească admite contestația formulată de profesionist, prestațiile bănești datorate în temeiul contractului de credit trebuie executate întocmai, creditorul obligației, în acest caz, având dreptul și la repararea prejudiciului, în măsura în care instanța judecătorească a constatat reaua-credință a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

56. În consecință, Curtea a constatat că mecanismul procedural reglementat de legiuitor nu pune în discuție în niciun fel condițiile de drept substanțial ce trebuie avute în vedere la depunerea notificării, ci stabilește un echilibru procedural corect între părțile aflate în litigiu, cu respectarea principiului proporționalității ce trebuie să caracterizeze orice măsură etatică în domeniul proprietății private (pentru cele de mai sus expuse, a se vedea Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 38—42).

57. Cu privire la art. 11 teza întâi raportat la art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, Curtea, prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 44—49, a arătat că mecanismul procedural reglementat de legiuitorul ordinar în vederea aplicării art. 8 alin. (5) din lege are în vedere, ca și în cazul art. 8 alin. (1) din aceeași lege, două etape cu o semnificație deosebită în economia acesteia. Astfel, o primă etapă, obligatorie, se subsumează unei negocieri directe între părți și privește procedura notificării reglementate de art. 5 alin. (1) din lege, părțile putând, ele însele, să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractul de credit, prin darea în plată a imobilului. Această etapă se aplică și trebuie parcursă indiferent dacă bunul imobil ipotecat a fost sau nu vândut în cadrul unei proceduri execuționale la data intrării în vigoare a legii. Cea de-a doua etapă, judiciară, facultativă prin natura sa, vizează intervenția instanțelor judecătorești la cererea debitorilor, în vederea aplicării Legii nr. 77/2016, respectiv constatarea stingerii datoriei izvorâte din contractul de credit. Astfel, debitorul obligațiilor de plată a sumelor de bani în cadrul unui contract de credit trebuie să parcurgă, în mod obligatoriu, prima etapă procedurală, în sensul ajungerii la un consens cu creditorul și al evitării, pe cât posibil, a intervenției în cadrul raporturilor contractuale a instanței judecătorești. Legiuitorul a reglementat acest mecanism procedural în două etape pentru a da posibilitatea încetării contractului, ca rezultat al acordului de voință al părților, fără intervenția instanțelor judecătorești, apelarea la forța de constrângere a statului realizându-se, în mod evident, numai atunci când părțile nu ajung la un consens.

58. Prin urmare, a apela direct la instanța judecătorească, cu nesocotirea primei etape, cea a notificării, echivalează cu caracterul inadmisibil al unei asemenea acțiuni promovate în temeiul art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, instanțele judecătorești fiind în drept, în această ipoteză, să respingă ca atare acțiunea debitorului. Acesta a fost și este sensul Deciziei nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, în care Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, pe motiv că însăși acțiunea principală era inadmisibilă (a se vedea, de exemplu, și Decizia nr. 171 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 7 aprilie 2011, Decizia nr. 203 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 14 mai 2012, Decizia nr. 94 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 16 aprilie

2014, Decizia nr. 254 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 15 iulie 2016, paragraful 18, Decizia nr. 433 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 31 august 2016, paragraful 22, sau Decizia nr. 101 din 7 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 26 aprilie 2017, paragraful 16). De altfel, în cauza anterferită, cererea de chemare în judecată, având ca obiect constatarea stingerii datoriilor rezultate din contractul de credit, întemeiată pe art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, a fost formulată în mod direct de către debitor, fără a urma procedura obligatorie a notificării.

59. Așadar, indiferent dacă bunul imobil constituit drept garanție pentru executarea contractului de credit a fost vândut anterior sau ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, debitorul este obligat, din punct de vedere procedural, să parcurgă mai întâi etapa notificării și numai după aceea să solicite concursul instanțelor judecătorești pentru constatarea stingerii datoriei.

60. În privința bunurilor imobile adjudecate anterior intrării în vigoare a legii, ipoteză ce a format obiectul dosarului instanței judecătorești *a quo*, în acea cauză, Curtea a constatat că legiuitorul ordinar a recurs la o ficțiune juridică, în sensul că datoriile rezultate din contractul de credit sunt considerate stinse, chiar dacă bunul imobil aferent garanției a fost vândut la un preț mai mic decât valoarea datoriei debitorului către instituția de credit. Practic, legiuitorul a apreciat, în contextul imprevizunii, că sumele de bani plătite în mod voluntar în executarea contractului, cele obținute din adjudecarea bunului, indiferent de data la care aceasta a avut loc, precum și, după caz, sumele rezultate din urmărirea silită a altor bunuri ale debitorului până la data formulării notificării acoperă valoarea datoriilor aferente contractului de credit. O asemenea ficțiune juridică, departe de a fi arbitrară, valorifică un element accesoriu al contractului de credit, ipoteca, definită, în cazul de față, ca fiind un drept real asupra unui bun imobil afectat restituirii sumei de bani împrumutate, și este de natură să asigure echilibrul contractual dintre părți în limitele riscului inerent unui contract de credit, eliminând din sfera raporturilor dintre debitor și creditor riscul supraadăugat.

61. Prin urmare, Curtea a constatat că textul criticat nu încalcă art. 44 din Constituție, în măsura în care acesta este aplicat în condițiile intervenirii imprevizunii. În caz contrar, s-ar accepta, pe de o parte, ruina debitorului și îmbogățirea fără justă cauză a creditorului, temeiul acestei îmbogățiri nemaiputându-l constitui contractul de credit anterior încheiat, ci situația imprevizibilă intervenită pe parcursul derulării contractului, iar, pe de altă parte, s-ar crea o vădită inegalitate între debitorii care, având în vedere aceeași situație de impreviziune, au reușit să reziste acesteia pe un interval temporal mai extins sau mai restrâns. Or, acest criteriu, coroborat cu data intrării în vigoare a legii, este unul artificial și arbitrar, întrucât impreviziunea trebuie evaluată în exclusivitate în funcție de echilibrul contractual dintre părți, fiind, așadar, o chestiune ce ține de dezechilibrarea prestațiilor la care acestea s-au obligat datorită unui element exterior conduitei lor a cărui amploare nu putea fi prevăzută. Așadar, stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca executarea bunului principal și a accesoriilor să fie în curs la data depunerii notificării. Așa fiind, ca urmare a stingerii datoriilor prin darea în plată a bunului în condițiile legii criticate, executarea/executarea silită a debitorului încetează.

62. Având în vedere cele de mai sus, Curtea a constatat că soluția legislativă de stingere a datoriilor izvorâte din contractele de credit, indiferent de data la care a fost vândut bunul imobil ipotecat prin licitație publică sau printr-un alt mod agreeat de creditor, nu încalcă dreptul de proprietate privată al creditorului, consacrat de art. 44 din Constituție.

63. În măsura în care consumatorul a fost supus executării silite a imobilului ipotecat, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]*”, Curtea reține că dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate și, prin urmare, Curtea va respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportat la cele ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016.

64. În ceea ce privește celelalte aspecte relevate în motivarea excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport de critici și prevederi constituționale similare, iar Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său. În acest sens pot fi enumerate, spre exemplu, Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, Decizia nr. 638 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 14 februarie 2017, Decizia nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, Decizia nr. 695 din 24 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 15 martie 2017, Decizia nr. 696 din 24 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 13 aprilie 2017, Decizia nr. 15 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 241 din 7 aprilie 2017, Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 10 mai 2017, Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, Decizia nr. 93 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 22 mai 2017, Decizia nr. 94 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 642 din 4 august 2017, Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, Decizia nr. 238 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 11 august 2017, Decizia nr. 240 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 29 mai 2017, Decizia nr. 357 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2017, Decizia nr. 358 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 3 octombrie 2017, Decizia nr. 359 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 1 noiembrie 2017, Decizia nr. 367 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 564 din 17 iulie 2017, Decizia nr. 391 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 31 octombrie 2017, Decizia nr. 568 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 28 noiembrie 2017, Decizia nr. 571 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 11 decembrie 2017, Decizia nr. 565 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 83 din

29 ianuarie 2018, Decizia nr. 566 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 17 ianuarie 2018, Decizia nr. 567 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 30 ianuarie 2018, Decizia nr. 569 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.015 din 21 decembrie 2017, Decizia nr. 570 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 17 ianuarie 2018, Decizia nr. 614 din 10 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 22 ianuarie 2018, precum și Decizia nr. 617 din 10 octombrie 2017¹, Decizia nr. 618 din 10 octombrie 2017², Decizia nr. 619 din 10 octombrie 2017³ și Decizia nr. 620 din 10 octombrie 2017⁴, nepublicate la data pronunțării prezentei decizii.

65. Față de această împrejurare, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la

celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

66. Distinct de cele prezentate mai sus, Curtea reține că revine instanțelor de judecată competența de a stabili cadrul procesual în care se soluționează litigiul dedus judecătii, în funcție de stadiul derulării contractului de credit și de data încheierii acestuia, aplicând în mod corespunzător dispozițiile legale specifice fiecărei faze procesuale în parte, împreună cu jurisprudența Curții Constituționale asociată acestora. Totodată, Curtea reiterează faptul că este rolul instanțelor de judecată să interpreteze normele legale și să facă aplicarea acestora în funcție de conținutul normativ, respectiv dacă sunt norme de drept substanțial sau de drept procesual și dacă sunt de imediată aplicare, precum și cu privire la prioritatea acestora, în funcție de caracterul de normă specială sau de drept comun (a de vedea Decizia nr. 357 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2017, paragrafele 40 și 42).

67. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi în privința dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi, art. 11 teza a doua, art. 11 teza întâi sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*”, art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1), (2), (3), (5) și (6) și art. 8 alin. (1), (2), (3) și (4) din Legea nr. 77/2016 și cu majoritate de voturi în privința dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la art. 7 alin. (4) și art. 8 alin. (5), precum și la celelalte prevederi criticate din Legea nr. 77/2016,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Societatea BRD — Groupe Société Générale din București în Dosarul nr. 12.606/281/2016 al Judecătorei Ploiești, Societatea Credit Europe Bank NV și Societatea Credit Europe Ipotecar IFN în Dosarul nr. 14.518/302/2016 al Judecătorei Sectorului 5 din București — Secția a II-a civilă, de Societatea Credit Europe Bank România — S.A. în Dosarul nr. 28.901/245/2016 al Judecătorei Iași — Secția civilă, de Societatea Credit Europe Bank NV prin mandatar Societatea Colectare Recuperare Creanțe — S.R.L. în Dosarul nr. 10.124/1.748/2016 al Judecătorei Cornetu și de Societatea Credit Europe Bank România — S.A. în Dosarul nr. 16.658/197/2016, Judecătoria Brașov — Secția civilă.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1), (2), (3), (5) și (6) și art. 8 alin. (1), (2), (3) și (4) din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de aceleași părți în dosarele acelorași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceleași părți în dosarele acelorași instanțe și constată că dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 7 alin. (4) și la prevederile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, precum și la celelalte prevederi criticate din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale, prin raportare la criticile formulate.

Decizia se comunică Judecătorei Brașov, Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă, Judecătorei Cornetu, Judecătorei Iași — Secția civilă și Judecătorei Ploiești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 30 ianuarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

¹ Decizia nr. 617 din 10 octombrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 3 iulie 2018.

² Decizia nr. 618 din 10 octombrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 21 mai 2018.

³ Decizia nr. 619 din 10 octombrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 3 iulie 2018.

⁴ Decizia nr. 620 din 10 octombrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 7 iunie 2018.

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru completarea art. 67 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Având în vedere că, potrivit prevederilor art. 65 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, Inspekția Judiciară este condusă de un inspector-șef, care exercită funcția de conducere și organizare a activității Inspekției Judiciare, ajutat de un inspector-șef adjunct, numiți prin concurs organizat de Consiliul Superior al Magistraturii,

luând în considerare că, potrivit prevederilor art. 67 din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările ulterioare, mandatul inspectorului-șef și al inspectorului-șef adjunct este de 3 ani, putând fi reînnoit o singură dată, în condițiile legii,

întrucât dispozițiile Legii nr. 317/2004, republicată, cu modificările ulterioare, nu reglementează situația în care mandatele funcțiilor de inspector-șef și inspector-șef adjunct al Inspekției Judiciare expiră înainte de finalizarea concursurilor pentru ocuparea acestor funcții și nici posibilitatea exercitării cu titlu interimar a funcțiilor de inspector-șef și inspector-șef adjunct, în situația în care acestea devin vacante din alte motive,

ținând seama de importanța instituției Inspekției Judiciare pentru menținerea unui corp al magistraturii integru și care să se bucure de toate garanțiile de independență și imparțialitate, activitatea desfășurată de această instituție urmărind îmbunătățirea calității actului de justiție, a eficienței și eficacității sistemului judiciar, prin intermediul verificărilor și evaluărilor realizate potrivit legii,

luând în considerare că vacantarea funcției de inspector-șef al Inspekției Judiciare are repercusiuni negative asupra desfășurării activității acestei instituții și asupra procedurilor de cercetare disciplinară a magistraților, în condițiile în care inspectorul-șef are atribuții concrete în procedura disciplinară, confirmând rezoluțiile inspectorului judiciar,

față de faptul că mandatul conducerii Inspekției Judiciare a expirat la data de 1 septembrie 2018 și nu există o dispoziție legală care să reglementeze expres modul de asigurare a interimatului pentru aceste funcții,

ținând cont de necesitatea asigurării interimatului de către persoane care au dat dovada competenței profesionale și manageriale, exercitând deja funcțiile respective, având o cunoaștere aprofundată a activității Inspekției Judiciare și susținând un concurs atât la momentul numirii inițiale, cât și la momentul reînvestirii pentru un nou mandat, în condițiile legii,

considerând că situația prezentată mai sus este una extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, fiind necesară o intervenție urgentă de natură legislativă care să acopere lacuna legislativă în această materie,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — La articolul 67 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, cu modificările ulterioare, după alineatul (6) se introduc două noi alineate, alineatele (7) și (8), cu următorul cuprins:

„(7) În situația vacantării funcției de inspector-șef sau, după caz, de inspector-șef adjunct al Inspekției Judiciare ca urmare a expirării mandatului, interimatul funcției se asigură de inspectorul-șef sau, după caz, de inspectorul-șef adjunct ale căror mandate au expirat, până la data ocupării acestor funcții în condițiile legii.

(8) În caz de încetare a mandatului de inspector-șef ca urmare a altor situații decât expirarea mandatului, interimatul

funcției se asigură de către inspectorul-șef adjunct până la data ocupării acestei funcții în condițiile legii, iar în caz de încetare a mandatului de inspector-șef adjunct ca urmare a altor situații decât expirarea mandatului, interimatul funcției se asigură de către un inspector judiciar numit de inspectorul-șef până la data ocupării acestei funcții în condițiile legii.”

Art. II. — Prevederile art. 67 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, precum și cu completările aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică și situațiilor în care funcția de inspector-șef sau, după caz, de inspector-șef adjunct al Inspekției Judiciare este vacantă la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul justiției,
Tudorel Toader

București, 5 septembrie 2018.
Nr. 77.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI

AUTORITATEA COMPETENTĂ DE REGLEMENTARE A OPERAȚIUNILOR PETROLIERE OFFSHORE LA MAREA NEAGRĂ

ORDIN

privind aprobarea tarifului perceput de Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră

Având în vedere prevederile art. 8 alin. (6) și (14) din Legea nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 688/2017 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră,

președintele Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă tariful de 165 eur/oră/om, perceput titularilor acordurilor petroliere, operatorilor și proprietarilor care desfășoară operațiuni petroliere în zonele din Marea Neagră, aflate sub jurisdicția României, aferent Schemei de recuperare a costurilor financiare pentru lucrări și servicii efectuate de Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră (ACROPO), prevăzută în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Tariful se achită în contul Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră.

(2) În cazul neachitării la scadență a facturilor aferente tarifului stabilit de prezentul ordin, respectiv în termen de 30 de zile de la data emiterii acestora, pentru fiecare zi de întârziere la

plată se percepe o sumă egală cu nivelul dobânzilor și penalităților de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare, conform prevederilor legale în vigoare.

Art. 3. — Formularul-tip de depunere a documentației de către operatori și proprietari este prevăzut în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Entitățile organizatorice din cadrul Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră, precum și persoanele juridice a căror activitate, potrivit legii, se află în competența de reglementare a acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 3 zile de la data publicării.

Președinte Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră,
Constantin Gheorghe

București, 29 august 2018.

Nr. 34.

ANEXA Nr. 1

SCHEMA DE RECUPERARE

a costurilor financiare pentru lucrări și servicii efectuate de Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră (ACROPO)

1. Introducere

Această schemă a fost elaborată pentru informarea proprietarilor și operatorilor instalațiilor petroliere offshore, precum și a tuturor celor interesați, în legătură cu schema de recuperare a costurilor financiare pentru lucrări și servicii efectuate de ACROPO în conformitate cu prevederile Legii nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore, cu modificările și completările ulterioare.

Această schemă oferă informații despre scopul, tipul de lucrări și servicii efectuate de către ACROPO în conformitate cu prevederile Legii nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare, explicând și modul de calcul care a stat la baza regimului de taxare prevăzut în schema de recuperare a costurilor.

2. Definirea costurilor

Costurile financiare pentru lucrări și servicii efectuate de ACROPO în conformitate cu atribuțiile stabilite de Legea nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare, reprezintă costurile asociate activităților prestate de personalul său pentru:

— evaluarea documentației primite de la operatori și proprietari;

— inspecțiile asociate cu instalațiile offshore și cu operațiunile pe care acestea le desfășoară, precum și alte activități conexe acestor operațiuni, inclusiv inspecția subcontractorilor implicați în aceste activități;

— audituri la sediile/punctele de lucru terestre ale operatorilor/propietarilor și/sau ale subcontractorilor acestora;

— acțiunile de investigare a incidentelor raportate în timpul operațiunilor offshore;

— acțiunile de investigare a reclamațiilor primite de la lucrătorii implicați în operațiunile offshore și/sau de la public, referitoare la neconformități constatate în desfășurarea în siguranță a operațiunilor offshore;

— acțiunile de punere în aplicare (enforcement) a prevederilor Legii nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv a normelor de aplicare a acestora, cuprinse în legislația secundară emisă de către ACROPO;

— servicii de consultanță pe care ACROPO le oferă operatorilor/propietarilor;

— discuții cu proprietarul/operatorul pentru a asigura conformarea acestora cu cerințele legale aplicabile;

— timpul petrecut pentru acțiunile formale de punere în aplicare a cerințelor legale;

— vizitele în străinătate ale inspectorilor/personalului ACROPO pentru inspecția instalațiilor ce se dorește a fi aduse pentru operare în zona offshore din Marea Neagră aflată sub jurisdicția României.

2.1. Evaluarea documentației

Această evaluare include toate activitățile desfășurate de personalul ACROPO, până la emiterea deciziei finale privind acceptarea oricărui tip de notificare și raport asupra riscurilor majore, așa cum sunt acestea definite în cuprinsul Legii nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare.

Activitățile ce se desfășoară anterior momentului transmiterii către ACROPO a raportului asupra riscurilor majore și a notificării privind operațiuni la sondă, inclusiv acele activități care facilitează procesul de evaluare, intră la categoria inspecție.

Activitățile desfășurate de personalul ACROPO referitoare la notificări, revizii ale documentației și evaluări ale documentelor transmise ulterior intră, de asemenea, la categoria inspecție.

Timpul alocat de personalul ACROPO pentru evaluarea unui raport asupra riscurilor majore se cuantifică și reprezintă costuri ce vor fi recuperate de la operatori și proprietari. Este inclus aici, de exemplu, dar nu limitativ, timpul petrecut pentru planificarea evaluării, adunarea înregistrărilor și comunicarea cu operatorul/propietarul pentru obținerea de informații suplimentare.

Contactele/întâlnirile avute de personalul ACROPO cu părți terțe, respectiv agenți sau consultanți angajați de către operator/propietar pentru a susține transmiterea documentației, reprezintă costuri ce vor fi suportate de operator/propietar și vor fi agreeate în prealabil cu acesta.

O inspecție efectuată la o instalație offshore pentru a verifica dacă informațiile conținute în raportul asupra riscurilor majore, prezentat ACROPO de către proprietar/operator, reflectă condițiile actuale este considerată inspecție și nu este inclusă în costurile privind evaluarea raportului.

O asemenea inspecție poate avea loc în paralel cu procesul de evaluare a raportului asupra riscurilor majore, urmând ca cele două lucrări să fie taxate separat.

Tarifarea începe din momentul în care raportul asupra riscurilor majore sau notificarea privind operațiuni la sondă a fost primită de către ACROPO și acoperă toate etapele, până la acceptarea documentelor și completarea tuturor înregistrărilor referitoare la evaluare/inspecții.

Tarifarea încetează în momentul în care ACROPO a comunicat concluziile către cel care a înaintat documentația.

Atunci când este necesară o activitate suplimentară, pentru a obține informații ulterioare sau pentru clarificări relative la conținutul raportului asupra riscurilor majore, informații sau clarificări care nu întârzie decizia finală a ACROPO, atunci această muncă este considerată inspecție.

O vizită la instalație, pentru a verifica conformitatea cu condițiile descrise în raportul asupra riscurilor majore sau pentru a verifica rezolvarea anumitor neconformități, este considerată, de asemenea, inspecție.

2.2. Inspecțiile

Principalele tipuri de inspecții sunt:

— inspecțiile planificate pentru verificarea conformării cu raportul asupra riscurilor majore;

— acțiuni formale de punere în aplicare;

— audituri tematice, evaluări tehnice și întâlniri cu reprezentanții lucrătorilor;

— activități regulatorii ca urmare a notificărilor la sondă, operațiuni combinate și revizii ale documentației, precum și asigurarea de consiliere și îndrumare.

Exemple de activități ce se desfășoară pe parcursul inspecțiilor:

— activități pregătitoare, de exemplu, dar fără a fi limitative: dezvoltarea unui plan strategic de inspecții sau a unui plan de

inspecții specific pentru un operator/propietar sau instalație, plan care devine necesar, ca urmare a unor informații existente sau ca urmare a evaluării raportului asupra riscurilor majore;

— examinarea unei instalații sau a unor părți din aceasta, inclusiv teste, luare de probe, fotografiere și adunarea unor alte informații;

— examinarea sistemelor de management, sisteme sau practici de lucru, inclusiv interviuri cu lucrătorii sau alte persoane, care să ofere informații despre conformitatea cu regulamentele și legile aplicabile;

— documentarea concluziilor și pregătirea de rapoarte;

— urmărirea modului în care operatorul/propietarul asigură conformarea cu documentația transmisă către ACROPO și acceptată de către aceasta.

Proprietarul/Operatorul va fi informat despre intervențiile regulatorii planificate.

Frecvența, durata și natura vizitelor de inspecție sunt determinate de ACROPO în temeiul prevederilor legale.

Vizitele inspectorilor ACROPO la alte locații ale operatorului/propietarului sau ale subcontractorilor acestora implicați în proiect sunt supuse regimului de tarificare prevăzut pentru inspecții.

2.2.1. Inspecții la titularul acordului petrolier (operator) sau la proprietar

Activitățile prin care se verifică conformitatea operatorului/propietarului cu legislația aplicabilă sunt supuse tarifării.

Această verificare a operatorului/propietarului reprezintă modul practic în care ACROPO evaluează modul în care este aplicat și respectat raportul asupra riscurilor majore prezentat de către operator/propietar către ACROPO.

Dacă, în timpul unei inspecții, se ajunge la concluzia că este necesară începerea unei investigații pentru a analiza dacă operatorul/propietarul a respectat legislația în vigoare, atunci această investigație este supusă regimului de tarificare.

2.2.2. Inspecții la subcontractori

Inspecțiile la subcontractori sunt supuse regimului de tarificare dacă scopul inspecției este direct legat de sistemul pe care operatorul îl are pentru gestionarea riscurilor asociate cu lucrările subcontractorului.

Dacă, în timpul unei inspecții, devine clar că este necesară începerea unei investigații, pentru a analiza dacă subcontractorul și/sau operatorul a respectat legislația în vigoare, atunci această investigație este supusă regimului de tarificare.

2.2.2.1. Inspecții pe operațiuni de scafandrie

Operațiunile cu scafandrii pot fi efectuate atât de pe o instalație, cât și de pe o navă-suport.

Inspecția operațiunilor cu scafandrii care sunt efectuate de pe o instalație offshore este supusă regimului de tarificare, în aceeași manieră precum în cazul subcontractorilor.

Atunci când operațiunile cu scafandrii au loc la o distanță mai mare de 500 metri față de instalația offshore, dar inspecția este relevantă pentru siguranța și controlul instalației offshore, atunci această inspecție este de asemenea supusă regimului de tarificare.

2.2.2.2. Inspecții la conducte submarine

Regimul de tarificare se aplică la inspecțiile asupra părților din conductă care sunt parte a instalației offshore. Acestea includ verificarea modului de funcționare a valvelor de izolare a sondei/sondelor (când sondele sunt conectate la instalație prin linii de curgere) și liniilor de înaltă presiune din sistemele de control ale capetelor de sondă.

Inspecțiile la conducte submarine includ verificarea „capcanelor” pentru dispozitivele de inspecție (pig traps), valve de închidere de urgență (ESDVs), valve de izolare submarine (SSIVs), conexiuni cu riserel și suportii ai riserelor și sunt supuse regimului de tarificare.

În general, în cazul inspecțiilor la operațiunile cu scafandrii care au fost contractate de către operator, regimul de tarificare se aplică operatorului.

Atunci când operațiunile cu scafandrii au fost subcontractate de operatorul de conducte submarine, o inspecție la acestea nu este supusă regimului de tarificare, deoarece responsabilitatea conformării cu legea îi aparține operatorului conductei submarine.

2.2.2.3. Inspecții la nave/barje de transport greu (Heavy Lift), barje/nave de lansare conducte și barje/nave de intervenții la sondă (well service) care nu sunt considerate instalații

Dacă operațiunile efectuate de pe nave/barje sunt efectuate în conexiune cu instalația offshore (sau cu sondele care sunt parte a unei instalații), atunci inspecția unor asemenea operațiuni este supusă regimului de tarificare.

Exemple ale unor asemenea operațiuni includ: intervenții la sonde, descărcarea, încărcarea, construcția, demontarea și toate operațiunile pregătitoare ale unor astfel de activități.

Inspecția activităților de lansare a conductelor sau a barjelor de lansare conducte este supusă regimului de tarificare.

2.2.2.4. Inspecțiile relative la notificările privind operațiunile la sondă

Inspecțiile care au loc relativ la notificările privind operațiunile de sondă se referă la siguranța instalației de pe care se desfășoară operațiunile și aceste inspecții sunt supuse regimului de tarificare către operator (titularul de acord petrolier).

2.2.2.5. Inspecțiile în străinătate ale personalului ACROPO
Autoritatea inspectorilor ACROPO și aplicarea schemei de recuperare a costurilor în afara granițelor României sunt limitate. Totuși, dacă inspectorii vizitează o instalație aflată în afara granițelor României, instalație care se intenționează a fi dispusă în viitorul apropiat în apele teritoriale ale României pentru operațiuni offshore, atunci astfel de vizite/inspecții sunt recuperabile drept costuri.

Principiile care guvernează necesitatea unei inspecții în afara granițelor României sunt:

— Trebuie să existe un beneficiu clar pentru ACROPO, pentru a-și forma o imagine clară asupra stării instalației. Simpla asigurare transmisă de către operator/proprietar că instalația este sigură pentru a fi adusă în apele teritoriale ale României nu este suficientă.

— Inspecțiile în străinătate trebuie să fie esențiale și să aibă o abordare eficientă pentru a asigura conformarea cu legislația românească aplicabilă, dar și cu informațiile conținute în raportul asupra riscurilor majore (și care nu pot fi verificate altfel) sau să aducă o îmbunătățire considerabilă asupra nivelului sistemului de gestionare al siguranței proprii a proprietarului.

— ACROPO poate analiza alte variante care să elimine necesitatea unor astfel de vizite în străinătate ale inspectorilor săi (de exemplu, istoricul companiei în operațiunile desfășurate în apele teritoriale ale României sau inspecția instalației imediat ce aceasta ajunge în apele teritoriale ale României).

Este de așteptat ca astfel de vizite/inspecții să fie solicitate de către operator, cu toate că pot fi cazuri în care acestea sunt efectuate la decizia ACROPO. În acest caz, valoarea costului preconizat a fi recuperat de la operator trebuie să fie acceptată de către acesta, înainte de aprobarea de către ACROPO a vizitei/inspecției.

Nu se va efectua nicio astfel de vizită/inspecție fără acceptul prealabil al operatorului. Costul va include deplasarea, costurile cu cazarea și masa și tariful/oră/inspector, iar facturile vor fi transmise către operator în intervalul de timp stabilit, odată cu celelalte facturi.

2.3. Auditurile

Auditurile sistemelor de management ale operatorilor/proprietarilor sunt supuse regimului de tarificare.

Auditurile efectuate la subcontractori nu sunt supuse regimului de tarificare (cu excepția cazurilor prevăzute la pct. 2 subpct. 2.2.2, chiar dacă aceste audituri presupun vizite la sediul acestora).

2.3.1. Inspecțiile la producătorii/distribuitorii de substanțe și echipamente utilizate în procesele de lucru

Dacă, în timpul unei investigații, se descoperă că există neconformități ale unui/unei echipament sau substanțe utilizate sau în legătură cu instalația, activitatea de verificare poate include o vizită la respectivul producător/distribuitor pentru a verifica conformitatea acestuia cu legislația aplicabilă.

O astfel de activitate este supusă de asemenea regimului de tarificare, iar costul va fi recuperat de la operator/proprietar, ca parte a inspecției sau investigației.

Orice discuție subsecventă de natură generală, nelegată de o instalație anume, precum vizitele de rutină la producători sau distribuitori de echipamente și substanțe folosite în operațiunile offshore, nu este supusă regimului de tarificare.

2.4. Investigațiile

Investigațiile pot începe ca rezultat al raportării primite de către ACROPO sau atunci când ACROPO intră în posesia unor informații despre un incident care a cauzat sau este posibil să cauzeze:

- rănirea sau decesul personalului;
- îmbolnăviri ocupaționale;
- agenți biologici și mutanți cancerigeni;
- poluarea aerului și a mediului marin.

Exemple ale tipurilor de activități care pot fi efectuate ca parte a unei investigații includ:

— examinări ale instalației sau părți ale acesteia sau ale activităților de pe aceasta, care au fost afectate în urma incidentului, inclusiv testarea, luarea de probe, fotografierea sau colectarea altor informații necesare pentru a confirma natura incidentului și a determina soluțiile de remediere;

— examinarea sistemelor de management, sistemelor și practicilor de lucru, incluzând interviuri cu angajații operatorului/proprietarului sau alte persoane (inclusiv subcontractorii).

Orice activitate desfășurată de ACROPO în vederea efectuării investigațiilor este supusă regimului de tarificare.

Astfel de activități pot include, dar fără a fi limitativ prevăzute:

- considerații ale faptelor, prezentate într-un raport sau într-o conversație telefonică;
- o vizită la o instalație;
- recoltarea de evidențe medicolegale;
- luarea de declarații.

Activitățile de investigare sunt reactive și, de aceea, nu pot fi planificate.

Volumul activităților de investigație poate fi substanțial și cu consecințe destul de importante asupra planificării activităților ACROPO.

Astfel de costuri vor fi recuperate exclusiv de la operatorii/proprietarii care constituie subiectul investigației.

2.5. Acțiuni formale de punere în executare (enforcement)

ACROPO poate lua măsuri de punere în executare (proponere de soluții de îmbunătățire sau note de interdicere a unor activități) cu scopul de a asigura conformitatea cu legislația aplicabilă.

Costurile legate de activitățile formale de punere în executare sunt recuperate de la operatorii/proprietarii.

Astfel de activități pot include:

— comunicarea scrisă între ACROPO și operator/proprietar cu privire la îmbunătățiri sau modificări necesare să asigure conformitatea cu legislația aplicabilă;

— comunicarea cu operatorul/proprietarul sau cu reprezentanții acestora pentru a conveni soluțiile de remediere;

— pregătirea și livrarea notelor de îmbunătățire sau interdicere a începerii sau continuării operațiunilor;

— vizite pentru verificarea conformării care nu sunt incluse într-o inspecție subsecventă;

— colectarea de probe și pregătirea rapoartelor necesare în vederea aplicării sancțiunilor legale și stabilirea măsurilor ce se impun cu privire la intervențiile/soluțiile pentru prevenirea extinderii, remedierea sau limitarea consecințelor.

Recuperarea costurilor începe imediat ce ACROPO decide ce acțiuni sunt necesare pentru a asigura conformarea și

încetează atunci când nivelul de conformare al operatorului/propietarului revine la nivelul acceptat de către ACROPO.

Costurile asociate cu activitățile de verificare a faptului că măsurile/soluțiile de prevenire, limitare, remediere și/sau de îmbunătățire au fost implementate sunt supuse regimului de facturare.

2.6. Activități legate de instalații mobile scoase din operare

O structură mobilă (instalație MODU) care a fost scoasă din utilizare și care se află într-o perioadă de reparații sau mentenanță în zona apelor teritoriale sau la cheu și care nu se intenționează a fi pusă în exploatare pentru moment nu este o instalație offshore. În consecință, aceasta nu este subiectul unui raport asupra riscurilor majore și orice inspecție la aceasta nu este supusă regimului de tarifare.

Atunci când se intenționează ca această structură să înceapă să desfășoare operațiuni offshore, aceasta devine o instalație offshore și orice inspecție la ea se supune regimului de tarifare.

Dacă este necesară o inspecție la una din instalațiile aflate în afara României, cu intenția de a o aduce pentru a lucra în apele teritoriale ale României, atunci o astfel de inspecție este supusă regimului de tarifare.

Necesitatea și motivarea unei astfel de inspecții vor fi agreate în prealabil cu operatorul.

3. Stabilirea tarifului orar

Tariful orar fix perceput titularilor acordurilor petroliere, operatorilor și proprietarilor care desfășoară operațiuni petroliere în zonele din Marea Neagră aflate sub jurisdicția României, de către Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră — ACROPO, este de 165 eur/oră/om.

Cursul de schimb care se aplică este cursul de schimb al Băncii Naționale a României la data facturării.

4. Modalitatea de plată

Plata lucrărilor și serviciilor prestate de către ACROPO va fi făcută în baza facturilor emise de Direcția economică, având ca suport situațiile de lucrări, rapoartele de lucru și alte documente similare, pe baza cărora se stabilesc serviciile efectuate sau, după caz, în funcție de prevederile contractuale, prezentate de direcțiile tehnice.

Factura se emite la data finalizării evaluării.

Rezultatul evaluării se eliberează numai după ce solicitantul face dovada achitării facturii.

Conform Normelor generale de întocmire și utilizare a documentelor financiar-contabile, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.634/2015, factura este document justificativ care stă la baza înregistrării în contabilitate a operațiunilor economice.

Valoarea lucrărilor și serviciilor prestate se va calcula prin înmulțirea numărului de ore, evidențiat în situațiile de lucrări, cu tariful orar.

ANEXA Nr. 2

Formularul-tip de depunere a documentației

Persoana juridică

Reprezentată prin

Adresa

Nr. de telefon, adresa de e-mail

Cod unic de înregistrare

Nr. de înregistrare la registrul comerțului

Cont

Banca

Către Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră (ACROPO)

Având în vedere prevederile Legii nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore, cu modificările și completările ulterioare, și ale procedurilor și instrucțiunilor specifice emise de către Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră, vă transmitem informațiile/notificarea/raportul/documentația necesare în vederea obținerii

privind

Evaluarea documentației și activitățile de inspecție se tarifează în conformitate cu Schema de recuperare a costurilor financiare pentru lucrări și servicii efectuate de Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră (ACROPO), conform Ordinului președintelui Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră nr. 34/2018.

Tariful perceput de Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră va fi achitat prin transfer bancar.*)

Documentația atașată prezentei conține ... file și ... planșe, este structurată în ... volume și se depune atât pe suport hârtie, cât și în format electronic.

Prezenta notificare ține loc de comandă fermă.

Director general,

.....
(semnătură și ștampilă)

Director economic,

.....
(semnătură)

*) Rezultatul evaluării se eliberează numai după ce solicitantul face dovada achitării tarifului corespunzător.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

